

РЕШЕНИЕ

№ 276

гр. Пловдив, 03.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IV СЪСТАВ, в публично заседание на
шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елена Й. Захова

Членове: Весела Ив. Евстатиева
Даниела Д. Събчева

при участието на секретаря Златка М. Чобанова
в присъствието на прокурора Иван Л. Илевски
като разгледа докладваното от Елена Й. Захова Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20225300601510 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава XXI-ва от НПК.

С присъда №79/12.04.2022 г. на РС-Пловдив, постановена по НОХД № 7114/2021г. по описа на същия съд, подсъдимият С. В. Б. е бил признат за виновен в това, че на 14.11.2019г. в гр.Пловдив се е закарал с убийство на Й. К. Н., ЕГН *****, от гр. К., и това закарване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му у Й. К. Н., ЕГН ***** – престъпление по чл. 144, ал.3 вр. ал.1 от НК, поради което и на основание чл. 144, ал.3 вр. ал.1 от НК вр. чл.55, ал.1, т.2, б. „б“ от НК му е наложено наказание „пробация“ за срок от шест месеца при следните пробационни мерки:

- по чл. 42а, ал. 2, т.1 от НК „задължителна регистрация по настоящ адрес“ за срок от шест месеца, което на основание чл.42б ал.1 от НК да се изпълнява два пъти седмично,

- по чл. 42а, ал.2, т.2 от НК „задължителни периодични срещи с пробационен служител“ за срок от шест месеца.

На основание чл. 189, ал.3 от НПК в тежест на подсъдимия са възложени направените по делото разноси в размер на 186 лева, като съдът се е произнесъл и по отношение на веществените доказателства.

Срещу присъдата, в предвидения за това срок, е депозирана въззивна жалба и допълнение към нея от адв. Р. Н. – защитник на подсъдимия Б., със заявени оплаквания за неправилност и необоснованост. В допълнение към въззивната жалба са изложени доводи за недоказаност на обвинението от обективна и субективна страна, както и неправилен анализ на събраните доказателства. Иска се отмяната на присъдата и постановяване на нова оправдателна присъда.

Повереникът на частния обвинител Н.- адв. С. счита, че присъдата е правилна и като такава следва да бъде потвърдена. Частният обвинител се присъединява към становището на

повереника си.

Представителят на Окръжна прокуратура- Пловдив счита, че жалбата е неоснователна, а присъдата на РС – Пловдив е правилна и законосъобразна и като такава следва да бъде потвърдена.

В съдебно заседание защитникът на подс. Б. – адв. Н. поддържа жалбата, като моли въззивния съд да отмени обжалваната присъда и подсъдимият да бъде оправдан. Подсъдимият Б. се присъединява към становището на защитника си. В последната си дума заявява, че не се счита за виновен по повдигнатото обвинение и е въввлечен в създалата се ситуация.

Пловдивският окръжен съд, като анализира доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, направеното възражение във въззивната жалба и допълнението към нея, изразеното от страните пред настоящата инстанция и след като провери атакувания съдебен акт изцяло, съобразно правомощията и задълженията си по чл. 313 и 314 от НПК, за да се произнесе, взе предвид следното:

Въззивната жалба е **допустима**. Депозирана е от страна в процеса, активно легитимирана да атакува постановения съдебен акт. Подадена е в срока за обжалването му.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови атакуваната пред настоящия съд присъда, Пловдивският районен съд е намерил за несъмнено установена от доказателствата по делото следната фактическа обстановка на извършеното:

На 14.11.2019г., около 07:50 часа, свидетелят Й. К. Н. управлявал автомобила си с марка „Фолксваген“ с рег. № *** по маршрут - село Куклен - Околовръстното шосе на гр.Пловдив - гр.Пловдив. На предна дясна седалка пътувала и съпругата му – св. В.Б.Н. След като преминал кръговото движение на Околовръстното шосе на гр.Пловдив в посока - Митницата, св. Н. се престроил в лявата лента на платното за движение, за да извърши маневра „изпреварване“. След като извършил маневрата, но преди да се върне в дясната пътна лента, на много близко разстояние от дясната му страна край автомобила на Н. преминал лек автомобил марка „Мицубиши“, извършващ маневра „изпреварване“ на автомобила на свидетеля. Лекият автомобил марка „Мицубиши“, модел „Лансър“, с рег. № *** бил управляван от подсъдимия С. В. Б.. След като изпреварил управлявания от Н. автомобил, той се престроил пред него, в лявата лента и така принудил св. Н. рязко да намали скоростта си, за да предотврати настъпването на ПТП. Двата автомобила достигнали до кръстовище, намиращо се до входа на Митницата, регулирано от светофарна уредба. Подсъдимият Б. спрял управлявания от него лек автомобил марка „Мицубиши“, в изчакване на преминаващите през другото платно автомобили, за да извърши маневра - „обратен завои“. Непосредствено зад него спрял и свидетелят Н., с управлявания от него автомобил с рег. № ***, който решил да потърси обяснение от подсъдимия Б. за неговите действия. Въпреки, че се намирал на кръстовище, свидетелят слязъл от автомобила си и тръгнал към намиращия се пред него такъв на Б., който в този момент потеглил, извършил маневрата

обратен завой и започнал движение в другото пътно платно, в обратна посока. Това не отказало свидетеля Н., който започнал да тича по пътното платно след управлявания от подсъдимия Б. автомобил, приближил го, след което се отказал от преследването и започнал да се връща назад към своя автомобил. Към този момент подсъдимият Б. вече бил забелязал свидетеля Н. и неговите действия. Преустановил движението на автомобила си, свалил страничното стъкло и му заявил - „Щом си голям отворко, чичка, ела тука!“, след което отворил вратата. Виждайки последното, свидетелят Н. отново се затичал към автомобила на Б., но последният пак привел автомобила си в движение, при което Н. отново тръгнал да се връща към своя автомобил. В този момент подсъдимият Б. отново спрял и слязъл от автомобила си. Виждайки това, св. Н. за пореден път се затичал към него. Докато Н. се приближавал, подсъдимият Б. отворил багажника на автомобила си и от там извадил бравичка. Свидателят Н. спрял собственото си движение към него и се установил на разстояние от около 7-8 метра от автомобила на подсъдимия. Подсъдимият Б. тръгнал към св. Н., държейки в ръка брава. Отправил към свидетеля нецензурни реплики, след което му заявил - „Сега ще те убия, ти знаеш ли кой съм аз“. Едновременно се приближавал и замахвал неколkokратно с бравата, която държал в ръката си. Св. Н. не реагирал по никакъв начин, тъй като изпитвал уплаха от действията на подсъдимия. Отправил към него репликата „Младеж, най-добре иди да си пийнеш лекарствата, да се успокоиш!“. Малко след това двамата се разделили. Подс. Б. потеглил от мястото, а Н. се върнал в автомобила си, където през цялото време останала съпругата му – св. В.Н.

Общо заявеното възражение във въззивната жалба, че присъдата не съответства на доказателствата по делото, е неоснователно.

Така възприетите фактически положения са изведени при липса на съществени процесуални нарушения. При оценката на доказателствените материали не са допуснати логически грешки. Съдът е взел предвид комплексно събраните по делото доказателствени материали, анализирал ги е коректно, обективно и аргументирано, стриктно според действителния им смисъл и съдържание, без да допуска превратна интерпретация, да игнорира обвинителните доказателства или да пресилва значението на оправдателните. Аналитичната дейност на съда е осъществена съобразно изискванията на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 3 и ал. 5 от НПК.

Гореизложената фактическа обстановка проверяваният съд е намерил за несъмнено установена от събраните по делото доказателства и доказателствени средства: в цялост от показанията на свидетелите Й. Н., В.Н, депозиран в хода на съдебното следствие, както и от показанията на свидетелите Х.У., В.Т., Е.М. , А.Б.. Анализирани, съпоставени с изводимото от други доказателствени източници и отчасти кредитирани са и обясненията на

подсъдимия.

В хода на съдебното следствие е приета назначената и изготвена СТЕ, заключението на която, като изготвено добросъбестно от лице с необходимите специални знания и опит съдът е ценил. Направеният доказателствен анализ е подробен, доказателствената и аналитична дейност на съда е правилна и се споделя изцяло и от настоящия съдебен състав. Отправените от обжалващата страна упреци са неоснователно.

Основен източник на информация при изграждане на фактологичните изводи на съда по повод инкриминираното деяние са показанията на свидетеля Н.. Обстоятелството, че същият се явява и пострадал от престъплението, с оглед на което се явява заинтересован от изхода на делото, не формира на самостоятелно основание извод за недобросъвестност. Първостепенният съд е подложил показанията му на задълбочен анализ относно последователност и логичност, а така също и за съответствието им с другите доказателствени източници. При положителна преценка за това ги е възприел. Те са източник на преки доказателства за процесните събития, доколкото св. Н. е пряк участник в тях. Контролирания съд правилно е кредитирал показанията на пострадалото лице Н., доколкото същите се отличават с богато фактологично излагане на възприятия относно мястото, начинът на осъществяване на престъпното деяние и неговото авторство. Още повече, че неговите показания добре кореспондират и с другите събрани по делото доказателства, а именно с показанията на св.Н. (единствен друг свидетел- очевидец на случая). За проверка на заявеното от двамата свидетели Н. са ползвани показанията на св.Х.У. и В.Т.. Макар последните двама да не са очевидци на случая, то те лично са възприели притесненият вид на пострадалия при отиването му на работното място веднага след процесната случка и са разбрали за причината за тези притеснения от разказаното им. Налице е допустимо полдване на източници на производни доказателства за проверка на първичните такива. Правилно съдът е кредитирал изцяло и показанията на свидетеля Н. – съпруга на свидетеля Н., доколкото нейните показания кореспондират добре с останалата доказателствена съвкупност, вкл. показанията на съпруга й. възпроизведените от нея събития корелират и с производните доказателства, вече обсъдени по- горе.

Показанията на свидетелите М. и Б., който също имат производен характер относно инкриминираните събития, са ползвани за проверка на споделеното им от подс. Б. след случилото се и са кредитирани изцяло.

Показанията на св. К.К.К. в частта относно станалото му известно по повод работата му, при извършена по случая полицейска проверка, в хода на която са провеждани разговори със страните в конфликта, са недопустим източник на доказателства. Единствено в тази част настоящият съдебен състав не споделя приетото от първостепенния съд, който не

ги е изключел от доказателствената съвкупност.

Направеното възражение, че св.Н. от позицията, в която е била, не е могла да види какво точно се е случило и да чуе изречените реплики без да се обръща назад, е неоснователно. Първоинстанционния съд правилно е установил и намерил за логично, че свидетеля Н. е била вътре в купето на автомобила. Не е била в непосредствена близост до подсъдимия Б. и свидетелят Н., които са били извън него, за да възприеме в детайли случващото се. Нещо повече- в обясненията дадени в хода на съдебното следствие подсъдимият твърди, че на зелен светофар е направил обратен завой и малко преди да стане разправията Н. е излезнал от автомобила си и е тръгнал към подсъдимия. *При разпита си в с.з. той заявява „Аз спрях, той продължи, аз тръгнах, той продължи и накрая спрях и излезнах от колата“*, след което е станала разправията между тях. Така установена ситуацията формира по логичен начин извод, че докато подсъдимият с автомобила си е изминал някакво разстояние преди да спре, е житейски възможно св. Н. да е наблюдава събитията от автомобила, в който е била, обръщайки се- така както твърди в разпита си пред съда. Твърденията й, че се е обърнала назад и е наблюдавала случващото се, не са в противоречие и с обясненията на подсъдимия в частта касаеща разположението на двата автомобила и на лицата участници в инцидента (кредитирани в тази част).

Показанията на св. Н. относно отправените от подсъдимия Б. към св. Н. думи – *„Сега ще те убия, ти знаеш ли кой съм аз“*, едновременно с няколкократно замахване с брадва, са източник на производни доказателства, тъй като тя възпроизвежда споделеното й от свидетеля Н. в тази част. Но фактът, че подсъдимият е замахвал с неопределен от свидетелката предмет към съпруга й, при което тя силно се е притеснила, е заявено нейно лично възприятие и се съотнася към твърдяното от пострадалия този предмет да е бил именно брадва.

Наличните по делото производните доказателства са използвани по допустим начин- за проверка на изводимото от преките такива.

Гласните доказателствени източници, в случая свидетелски показания и обяснения на подсъдимия, правилно са анализирани като очертаващи две групи твърдения, събрани и проверени са по надлежен процесуален ред и при изграждането на вътрешното си убеждение първостепенният съд ги е ползвал след задълбочен анализ и съобразно възприетите от съдебната практика стандарти за процесуална годност.

Неоснователни са и наведените доводи във въззивната жалба, че от показанията на св. У. и св. Т. не се осветлява механизма на деянието. Относно инкриминираната събитие тези показания имат производен характер и са обсъдени и ценени именно с оглед съответствието им със заявеното от св. Н.. Св. Н. съвсем скоро след деянието е отишъл на

местоработата си и така за случилото се са разбрали и двамата му колеги. От тези именно показания /източник на производни доказателства/ се установява последователността в показанията на пострадалия относно случая. В частта, в която двамата свидетели (У. и Т.) описват предизвикания у св. Н. страх и видимо силното му притеснение показанията им са източник на преки доказателства и са в логическа връзка със заявеното от пострадалия относно причината за това му емоционално състояние- отправени вербални и с действия заплахи за убийство. Провереният съд правилно ги е обсъдил, приемайки, че същите нямат самостоятелно значение в процеса на доказването, но в корелация с останалите доказателствени източници допринасят за изясняване на фактическата обстановка. Макар обстоятелството, че Н. е бил силно притеснен от случилото се (видно от показанията на Н., У. и Т.), както и че подс. Б. също е бил притеснен от случилото се (видно от показанията на М. и Б.) да не е от решаващо значение за съставомерността на престъплението, то това последващо деянието емоционално състояние, възпроизведено от свидетелите, е относимо към изясняване на фактическата обстановка по делото.

За да бъде отречена достоверността на показанията на посочените по-горе свидетели е необходимо да се установи, че показанията им са необективни и тенденциозни. В конкретния случай заявеното от свидетелите се характеризира с убедителност и правдивост. Показанията им са логични и взаимно допълващи се. С кредитирането им не е допуснато твърдяното от защитата нарушение на процесуалните правила.

Оплакването във въззивната жалба, че съдът неоснователно е кредитирал посоченото от свидетеля Н. и е игнорирал обясненията на подс. Б., също не намира опора в обжалвания съдебен акт. Първоинстанционният съд аргументирано и критично е анализирал в коя част кореспондират показанията на свидетеля Н. и обясненията на подсъдимия Б., като е констатирал в какво се изразява противоречието между тях, а именно касателно това, дали подсъдимият е отправил към свидетеля думите „Сега ще те убия, ти знаеш ли кой съм аз“, както и дали е замахвал с брадвата към него, което Б. отрича. При това аргументирано е приел, че относно горното следва да се кредитира посоченото от свидетеля Н.. Правилно е отчетено и противоречието в част от обясненията на подсъдимия и съдът детайлно е посочил защо не ги кредитира в тази им част, поради което настоящия съдебен състав не следва да приповтаря изводите на първия съд.

Правилно проверяваният съд е обсъдил като допустимо и вещественото доказателство – оптичен диск с № N1082115D8064295C2, находящ се на л.28 от досъдебното производство. Посочил е и реда, по който същото е включено в доказателствената съвкупност, а именно чрез Протокол за доброволно предаване (л.28 от досъдебното производство). Действително доброволното предаване не е посочено като способ за събиране и проверка на доказателства в разпоредбата на чл. 136 от НПК. Но както правната

теория, така и практиката на ВКС приема обстоятелството, че с оглед своята специфика и предназначение, протоколът за доброволно предаване дава процесуална легитимация на приобщаването на веществени доказателства, като установява връзката на материалните факти с обстоятелствата по делото. Поради ролята му да попълни доказателствената съвкупност с всички налични доказателства, относими към предмета на доказване, не може да се отрече неговата принадлежност към писмените доказателствени средства. В тази насока е и практиката на ВКС, обективирана в Р-192/2012 г. на II н. о., Р-454/2010 г. на I н. о., Р-204-2010 г. на II н. о., Р-358-2009 г. на I н. о.

По отношение на оплакванията, че съдът се е отнесъл двояко и противоречиво за видеозаписа, съдържащ се в диска, посочен по-горе, настоящият състав възприе изцяло изводите на контролирания съд. Записът е бил обект на експертно изследване на назначената по делото съдебно-техническа експертиза, за която е съставен Протокол № 187 от 25.03.2022г. Възприетото в експертизата е обсъдено детайлно. Съдът аргументирано е посочил, че от изследваният видеозапис не могат да бъдат установени самоличността на наблюдаваните човешки фигури, както и какви конкретни действия извършват лицата, поради което не е основал свой извод относно изследваното деяние единствено на база същия видеозапис. Релевираното възражение за липса на компетентност на вещото лице е неоснователно предвид това, че същото е именно „специалист по техника и видеозаписи“.

При правилно възприетата фактическа установеност на извършеното не е налице нарушение и на материалния закон с признаването на подсъдимия за виновен по възведеното му обвинение за извършено престъпление по чл. 144, ал.3 вр. ал.1 от НК.

Споделяем е изводът на първия съд, че от обективна страна, подсъдимият Б. чрез действия, съставляващи заканване с убийство, а именно – отправените към св.Н. думи – „Сега ще те убия, ти не знаеш ли кой съм аз“, съпроводени с няколкократно замахване с брадва, които са били насочени към застрашаване живота на Н., то тези вербални и физически закани и на самостоятелно основание, и с оглед обстановката, при която са били отправени са били годни и са могли да възбудят основателен страх от осъществяването им.

Правилни са и изводите на първоинстанционния съд относно субективната страна на деянието, извършено от подсъдимия. Той е съзнавал съдържанието на заканата, както и годността ѝ да бъде възприета от заплашения като реална заплаха. В конкретния случай използваните от дееца думи „Сега ще те убия, ти знаеш ли кой съм аз“, съпроводени с няколкократно замахване с брадва са от такова естество, че „биха могли“ да възбудят основателен страх за осъществяването им у пострадалия и може да се направи като единствено възможен извод, че и подс. Б. е разбирал тяхното значение.

Неоснователно се явява и възражението на защитата, че в случая следва да се

съобразят и субективните фактори, свързани с индивидуални особености на пострадалия, в който смисъл се сочи, че същият бил с военно образование, дълги години служител на МВР. За осъществяване на престъплението по чл. 144, ал. 3 вр. ал. 1 НК е достатъчно само да е упражнен психически тормоз по отношение на пострадалия, достатъчно е обективиране чрез думи или действия, които сочат на реална и действителна заплаха за живота на лицето, по отношение на което е отправена закана. В този смисъл са Р 368-86 II - н. о., Р 112-2013 – II н. о. и други. Престъплението е резултатно и не е задължително, за да се приеме, че деянието е осъществено, да е възбуден основателен страх у пострадащото лице. В този смисъл Решение № 28 от 10.03.2022 г. на ВКС по к. н. д. № 1133/2021 г., II н. о., НК.

Настоящият съдебен състав намира наложеното наказание за справедливо и годно да постигне целите, както на генералната, така и на специалната превенция, без същевременно да се засягат правата на подсъдимия. Правилно са били определени индивидуализиращите отговорността на дееца обстоятелства. Определеното наказание, съответства както на обществената опасност на деянието на дееца, така и на целите, визирани в чл. 36 от НК.

Споделяеми са изводите на съда по отношение на разпореждането с веществените доказателства приложени по делото.

С оглед признаването на подсъдимия за виновен и осъждането му за престъпление по чл. 144, ал.3 вр. ал.1 от НК, в съответствие с императива на чл.189, ал.3 от НПК е постановено направените по делото разноси в размер на 186 лева да бъдат възложени в тежест на подсъдимия.

Воден от изложеното, Пловдивският окръжен съд намира, че възраженията във въззивната жалба и допълнението към нея са неоснователни. При възприетата фактическа обстановка, съответна на доказателствата по делото, изводите на Пловдивския РС са правилни и се споделят напълно и от настоящия съд.

Искането на адв. Р. Н. – защитник на подсъдимия Б. за отмяна на първоинстанционната присъда и постановяване на нова оправдателна такава и подсъдимият да бъде признат за невиновен, не може да бъде удовлетворено.

Воден от горното и на осн. чл. 334 т. 6 вр. с чл. 338 от НПК, Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 79/12.04.2022 г. на Районен съд - Пловдив, IX-ти наказателен състав, постановена по НОХД № 7114/2021г. по описа на същия съд.

Решението не подлежи на протест и обжалване.
Да се съобщи на страните за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____